

NEBOJÁCNÉ TLAPKY

NAPSALA
PETRA VOŘÍŠKOVÁ

ILUSTROVALA
KATEŘINA SVOZILOVÁ

bamb**oo**k

NEBOJÁCNÉ TLAPKY

NAPSALA
PETRA VOŘÍŠKOVÁ

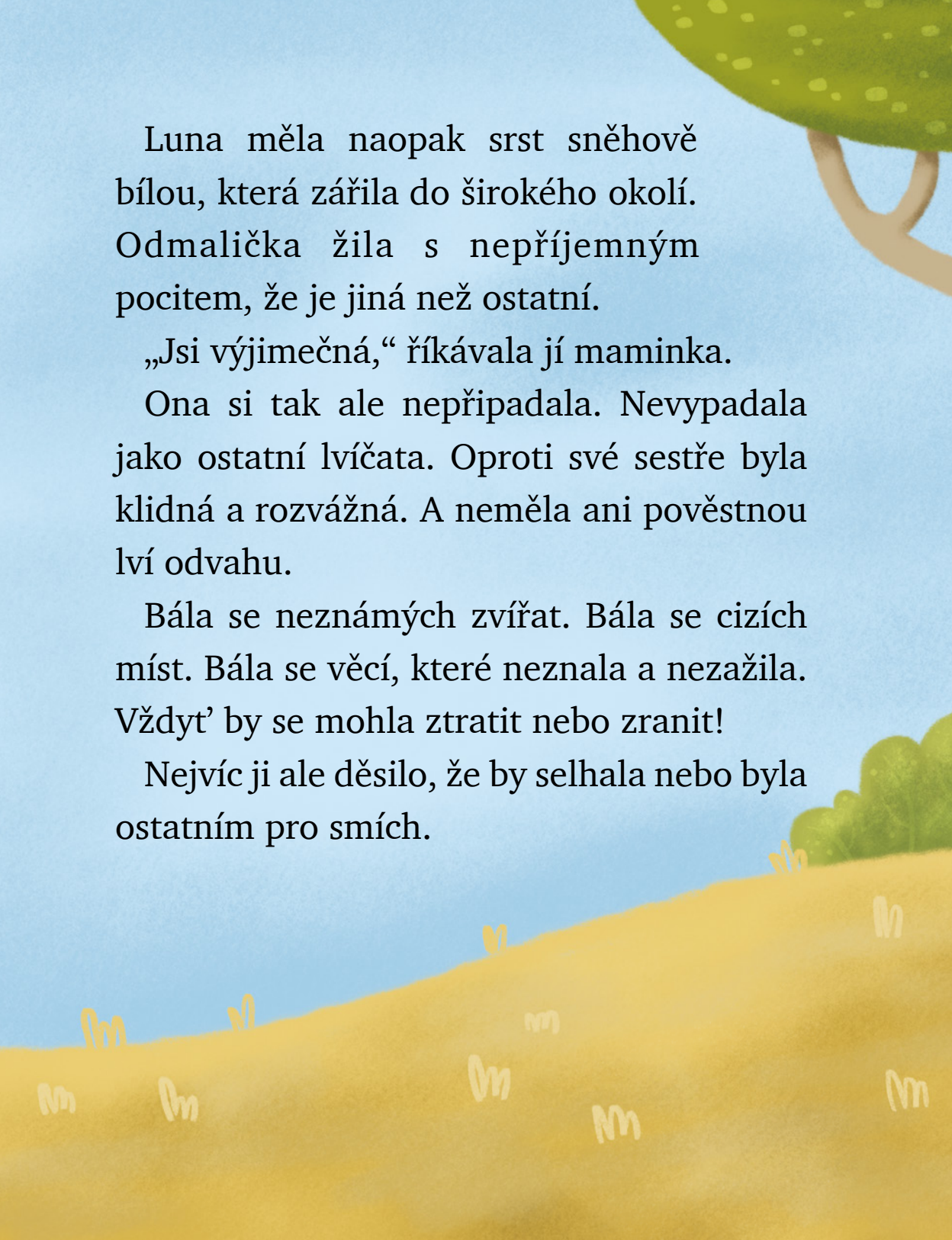
ILUSTROVALA
KATEŘINA SVOZILOVÁ

V rozlehlé savaně uprostřed Afriky žily dvě malé lvice, sestry, které snad nemohly být odlišnější.

Mladší Leila měla jemnou srst, jež hrála všemi barvami. V záři slunce se díky ní leskla jako kočičí zlato, ale v noci se zdála temnější než odpolední stín. Její malá kulatá ouška, která se zvědavě otáčela po každém zvuku, měla konce černě zbarvené, a stejně zakončený byl i její ocásek. A rošťácké skvrny na hlavě jako by přesně odrážely její dobrodružnou a hravou povahu.

Luna měla naopak srst sněhově bílou, která zářila do širokého okolí. Odmalička žila s nepříjemným pocitem, že je jiná než ostatní.

„Jsi výjimečná,“ říkala jí maminka.

Ona si tak ale nepřipadala. Nevypadala jako ostatní lvíčata. Oproti své sestře byla klidná a rozvážná. A neměla ani pověstnou lví odvahu.

Bála se neznámých zvířat. Bála se cizích míst. Bála se věcí, které neznala a nezažila. Vždyť by se mohla ztratit nebo zranit!

Nejvíc ji ale děsilo, že by selhala nebo byla ostatním pro smích.

A proto své místo pod stíny stromů opouštěla jen málokdy. Raději den co den zůstávala schovaná a netrpělivě čekala, až se vrátí Leila z další své výpravy.

Leila byla totiž typická lvice – zvědavá a plná života. Na rozdíl od své sestry toužila po nových zážitcích. Každý den se vydávala na cesty do neprozkoumaných a nebezpečných míst. S chutí objevovala nové části savany a potkávala neznámá zvířata.

Jednoho horkého rána vyrazila Leila ke vzdáleným horám. Do míst, o kterých slýchala z vyprávění starších lvic, ale sama se tam zatím neodvážila.

„Cítím v kostech, že bych mohla objevit něco zajímavého!“ líčila sestře nadšeně toho rána, než se s ní rozloučila.

Na své výpravě našlapovala vzpřímeně, s pohledem plným očekávání. Těšila se na

nové dobrodružství. Jenže všude kolem byla jen rozpálená savana.

Najednou v dálce uviděla velmi zvláštní zvíře, se kterým se nikdy předtím nesetkala. Bylo obrněné šupinami a vypadalo jako velká šiška na nožičkách.

Slunce právě stoupalo na oblohu a tenhle tvor se nejspíš opozdil ze svého nočního lovu.

Leila k němu opatrně přistoupila, aby si ho mohla očichat. Sotva se však přiblížila, zvíře se stočilo do pevné koule chráněné neprostupným krunýřem. Malá lvice se vyděšeně stáhla.

„Co jsi zač?“ zeptala se.

„Jsem luskoun,“ ozvalo se tlumeně odkudsi z hloubi té šupinaté koule.

Lvice si luskouna zvědavě očichala ze všech stran a pokusila se do něj několikrát jemně št'ouchnout tlapkou, ale zvíře se ani nepohnulo.

Když pochopila, že se luskoun nejspíš opravdu nehne, přestal ji zajímat. Otočila se a pokračovala dál ve své cestě.

Po chvíli narazila na mangustu, malou a velice hbitou roztomilou šelmu, připomínající surikatu.

Pomalou se k ní připlížila, ale mangusta si jí ani nevšimla. Soustředěně a neúnavně totiž kroužila kolem jedovaté kobry, kterou se snažila ulovit. Leila sledovala, jak odvážně kolem ní poskakuje, z různých stran se k ní zkouší přiblížit a vzápětí od ní zase ustupuje. Byla nebojácná, rychlá a obratná jako gepard. Kobra už byla z jejího mrštného pohybu viditelně unavená. A pak najednou – hop! Malá šelma chňapla po hadovi a ten neměl šanci.

Lvice byla ohromená tím, jak se mangusta postavila mnohem většímu a děsivějšímu

protivníkovi. Většina obyvatel savany se hadům raději vyhýbala, protože byli příliš vypočítaví a zákešní. Ne však mangusta.

„Myslím si, že odvaha není jen o velikosti nebo síle. Často musí být menší tvor mnohem odvážnější, aby získal, co potřebuje. A když je vytrvalý, podaří se mu to,“ vyprávěla pak

Leila nadšeně svojí sestřičce, když se vrátila ze své výpravy.

Luna, která její zážitky z cest vždycky ráda poslouchala, jen mlčky ležela a v srdci cítila malý trn závisti.

Ne vždycky se však Leile při výpravách dařilo.

Když se jednoho dne chtěla vydat na lov k řece – tam totiž nikdy předtím nebyla –, Luna ji starostlivě varovala:

„Nechod’, neznáš to tam. Mohlo by se ti něco stát!“

Leila však nebyla k zastavení. Slyšela, že se v těch místech často pohybují antilopy a všelijaká menší zvíř a ta představa ji lákala. Nadšeně tedy vyrazila směrem k řece.

Když došla k vodě, okamžitě uviděla, jak se k vodní hladině sklání několik antilop.

Přikrčila se. Plížila se podél trávy a chystala se vrhnout vpřed. Vzrušení ji šimralo po celém těle.

Odrazila se ke skoku, ale v ten moment...

Bác!

Jak se soustředila na svou kořist, nedala si pozor a přehlédla, že se při pronásledování dostala až příliš blízko ke břehu. Tlapy jí uklouzly po mokré půdě a ona spadla přímo do bahna. Antilopy ji samozřejmě okamžitě zpozorovaly a utekly.

Leila si zklamaně začala čistit zabahněné tlapy.

Takový velký úlovek! Už je skoro měla, a takhle hloupě si je nechala utéct! Kdyby si byla bývala nejprve pořádně osahala půdu pod nohama. A udržovala větší odstup. A...

Příště si své okolí lépe prohlédne!

„Zjistila jsem, že moje rychlost a odvaha jsou sice fajn, ale bez pořádné přípravy mi při lovu nepomůžou. Musím se naučit být klidnější a rozvážnější,“ vyprávěla pak večer své lví sestře, která jen s obdivem naslouchala.

Druhý den se Leila chystala svůj pokus zopakovat.

„Nechceš jít se mnou?“ otočila se na Lunu. Ta však ležela nehnutě. Ocas měla stažený strachy z představy, že by měla opustit své bezpečné útočiště.

„To teda nechci!“ vypískla. „Nehodlám riskovat, že se utopím v řece. A ty bys taky neměla! Může se ti něco stát, mohla bys zabloudit. A to nemluvím o tom, jaké štěstí jsi měla, že včera tvůj ostudný pád do bláta nikdo neviděl. Co by si o tobě ostatní zvířata pomyslela? Lvice, která neumí lovit?!“

Leila však jen nesouhlasně zavrtěla hlavou.

„Ale já přece právě díky svému pádu do vody už vím, jak se příště chovat jinak. Jak jinak bych zjistila, na co si při lovu dávat pozor?“

A s těmi slovy vyrazila ven. Sotva vylezla, všimla si zvláštních stop otištěných v zemi. Byly to její stopy! A byly všude kolem.

Tolik cest, kudy se už vydala. Tolik zkušeností a zážitků. Každou tu výpravu si velmi dobře pamatovala.

Tyhle stopy ji dovedly ke stádu buvolů, které ji málem ušlapalo!

Tyhle zase ke skále, na které se perfektně naučila, jak udržet rovnováhu, i když si ze začátku odnesla pár šrámů.

A tyhle čerstvé vedou k řece, kde byla včera!

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Nebojácné tlapky***.
Pokud se Vám ukážka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.